

som et Equivalent for den Afgang, de vilde have deri, det troer jeg, vilde være endnu uheldigere; i den Henseende have vi efter min Mening tilstrækkelig Erfaring for os heri Lærdet. — Det staaer altsaa virkelig saaledes for mig, saa sørgeligt det endogsaa er at sige det, at der neppe vil være Andet for, end at gaae ind paa disse fire fast og kongelig ansatte, lønnede og pensionsberettigede Embedsmænd. Det er altsaa disse fire Embedsmænd i Forbindelse med Dverpræsidenten, der udgjør Magistraten, som Regjeringen betegner som en ligesaa berettiget Magt i Communen, som Communens selvvalgte Repræsentanter, saaledes at ikke alene dens Raad, dens Indsigt skal komme Communen til Bedste, men at ogsaa dens Villie skal have ligesaa meget at betyde som hele Communens Repræsentations. Dette foreskommer mig at være saa langt fra at gjøre Communen selvstændig, som det vel kan være. Jeg tilstaaer, at det i høj Grad har bedrøvet mig at see et Forslag som dette fremkomme fra den nuværende Indenrigsminister, at see, hvilket umaadeligt Tilbagestrid der i den Henseende er gjort, siden den næstforrige Indenrigsminister under 22de Juni 1855 tilstillede Kjøbenhavns Communalbestyrelse et Program til en Communalforfatning for Kjøbenhavn, hvori han dog idetmindste anerkjender den af Communen fritvalgte Repræsentations udelukkende besluttende Myndighed, ligeoverfor den udelukkende executive Myndighed hos Magistraten. Istedet herfor har den nuværende Indenrigsminister troet, at maatte indskrænke Communens Selvstændighed dertil, at den ikke, som hidtil, skulde have nogensomhelst Indflydelse paa den executive Deel, men at dens Beslutninger skulde være afhængige af disse 4 Embedsmænds og Dverpræsidentens, eller rettere sagt, Fleertallet af disse 5 Mænds Beslutning. Denne for Selvstændigheden, som det forekommer mig, i høj Grad lamrende og fordærlige Bestemmelse er imidlertid ogsaa i andre Henseender, i reen practisk Henseende, saa urigtig, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, at jeg heller ikke ret forstaaer, hvorledes den høitærede Minister har kunnet bringe den i Forslag. Det Udvalg, som i det andet Thing har behandlet denne Sag, har ogsaa ganske rigtigt og ganske

naturligt henledet Opmærksomheden derpaa og vist, hvilken Forkæerthed det vilde føre til, dersom man uden videre gik ind paa et saadant System. Den har paapeget, hvilke Ulemper det vilde føre med sig, naar hele Communens Administration gik istaa, fordi der hos de forskellige Dele og selvstændige Magter, hvoraf Communalbestyrelsen bestaaer, udviklede sig forskellige selvstændige Meninger, som hver for sig kunde være fuldkommen berettigede, og jeg vil sige, at jo dygtigere, jo mere energisk og jo mere samvittighedsfuld en Borgermester er, desto snarere kunde det hændes sig, at han kom til en saa stærk Dverbeviisning, at han ikke kunde forlade den, selv om han havde den hele Repræsentation imod sig. Vi see jo hver Dag i denne Forsamling og i alle offentlige Forhandlinger, at der hos meget indsigtsfulde og upartiske Mænd kan udvikle sig meget modstaaende Anskuelser om, hvad der er det ene Rette eller ialtsald det Rigtigste. Naar nu saadanne Borgermestre have en bestemt Charakter, saa ligger det overmaade nær, ja jeg tør sige, at det er uundgaaeligt, at Conflicten strax maa komme frem; thi, sige de, vi have en bestemt Dverbeviisning om, at den Foranstaltning bør træffes paa den og den Maade, og der da hos de meest Indsigtsfulde i Repræsentationen udvikler sig en ligesaa bestemt Dverbeviisning om, at det vilde være rigtigst at gjøre det paa en anden Maade, hvem skal da vige? Det er allerede kommet ud i Publikum, at hver især har sin Mening derom, Skinsygen vil ikke let udeblive — vi see jo hver Dag, hvorledes de forskellige Magter, der skulle blive enige, grumme let kunne blive skinsyge paa hinanden — men jeg troer ikke, at det vil være til Communens Bedste.

For at bøde paa disse Ulemper, der uundgaaeligt maae og ville komme frem af en saadan Tingenes Tilstand med to besluttende Magter i een Bestyrelse — og man maa vel erindre, at Communalbestyrelsen ikke bestaaer af en lovgivende Forsamling og et Ministerium, thi skjøndt det rigtignok seer ud, som om man gjerne vilde gjøre disse Borgermestre til Smaaministre, til en Slags Borgermesterministre, kan man dog ikke sammenligne Communalbe-